SE MAI POATE VORBI, OARE, DE RANDAMENT ÎN CAZUL RAPORTULUI...

...UN FOTBALIST DE DIVIZIA A LA 1200000 LEI SUBVENȚII?

FARUL CONSTANȚA

Printre cele mai apreciabile (și mai apreciate!) inițiative ale F.R. Fotbal s-a numărat și înființarea centrelor de copii și juniori, astăzi 45 la număr, sprijinite și subvenționate (majoritatea) de federație. Adevărate „ferestre spre viitor", un viitor pe care forul conducător al fotbalului românesc îl dorește, bineînțeles, superior prezentului și-l pregătește ca atare, acestor centre li s-a hărăzit misiunea de **producătoare de tineri fotbaliști de valoare.**

În vederea îndeplinirii acestui rol, centrele au primit și primesc subvenții de la federație, majorității acestor centre li s-a asigurat o asistență tehnică ce prezintă suficiente garanții profesionale, munca efectivă depusă cu copiii și juniorii fiind și ea supusă, din cînd în cînd, unor controale (mai mult sau mai puțin riguroase) ale federației.

A sosit însă, poate, vremea ca după 7 ani de la înființarea primelor 12 centre de copii și juniori din țara noastră să se tragă o primă linie de bilanț și să se adune producția acestor unități **care se vor și trebuie să fie productive.**

În rîndurile de față abordăm un subiect unic (sperăm) din categoria acestor centre. Înființat la 1 august 1965, **CENTRUL DE COPII ȘI JUNIORI FARUL CONSTANȚA a produs doar un singur jucător de Divizia A:** Mircea Mărdărescu (care activează la Politehnica Iași), 6 fotbaliști crescuți la Farul evoluează în Divizia B **(Girip** — Portul, **I. Stoica** — Portul, **Grămoșteanu** — Portul, **Pavel** — Portul, **Mustafa** — Portul, **Biliboacă** — Politehnica Galați, ultimii doi avînd un pasaj meteoric și prin prima categorie a țării), vreo 10—12 jucători la Divizia C și cam atît.

Raportînd la această **producție** destul de nesemnificativă — suma subvențiilor primite de la federație de centrul Farul (în jur de 1 200 000 lei), ajungem la doi termeni pe care îți vine greu să-i pui în ecuație, ei fiind — aparent — de domeniul poveștilor (asemănătoare, dacă vreți, celei cu găina babei care a găsit o mărgică...)

La centrul Farul însă nu-i nici o poveste.

1 200 000 lei subvenții, trei antrenori din 1965 pînă în 1970 **(A. Munteanu** — antrenor coordonator, **Gh. Smărăndescu, Al. Zaharescu),** trei antrenori din 1970 și pînă astăzi **(P. Comăniță** — antrenor coordonator, **Gh. Datcu** și **A. Munteanu),** vreo 500 de copii și juniori rulați (în 7 ani) într-un proces de instruire care a produs, repetăm, doar 1 (un) jucător activînd actualmente în Divizia A — iată „parametrii de producție" ai centrului.

Iată și explicațiile oferite acestui „randament" de către persoanele cărora le-am solicitat lămuriri:

P. COMĂNIȚĂ (actualul antrenor coordonator, tehnician bine cotat, în general, în lumea fotbalului nostru): **1) N-am avut terenuri corespunzătoare de antrenament — lucrîndu-se pe zgură: în februarie 1972 federația ne-a afectat 200 000 lei pentru construirea unui viitor teren gazonat; 2) Promoțiile de juniori au fost cedate divizionarei B Portul, acțiune nefericită după părerea mea, una fiind instruirea la o echipă de tineret în Divizia A și alta la o echipă de B. Nu întîmplător, juniorii noștri au dispărut din fotbal.**

R. COSMOC (antrenor la echipa de seniori Farul): **Urmărindu-se succesele — minore — din competițiile mici** (n.n. — echipele de juniori Farul s-au calificat de 4 ori în turneul final) **s-a neglijat rostul major al centrului — producția unor autentice valori individuale.**

GH. CAVALIOTI (președintele clubului Farul): **Am suferit de lipsa curajului de a promova în echipa de seniori juniori valoroși produși de noi.**

D. IVAN (președintele C. J. E. F. S. Constanța, vechi pasionat al fotbalului): **1) Am atras de mai multe ori atenția că nu se poate face o pregătire corespunzătoare atunci cînd antrenorii conduc ședințele de lucru de pe marginea terenului, îmbrăcați în palton; 2) Nu înțeleg de ce clubul Farul n-a trecut la construirea unui teren gazonat? Prea se așteaptă totul de la alții.**

Acestea sînt explicațiile. Fiecare dintre ele conține un procent mai mare sau mai mic de adevăr. Din concurența lor — **dirijată** — ar trebui să rezulte hotărîri și măsuri de schimbare radicală a unei unități care nu poate fi acceptată ca un robinet prin care curg bani și se varsă în mare...

Marius POPESCU

P.S. Patru talentați juniori constănțeni bat azi la poarta consacrării: **Rădulescu** (încercat la echipa de seniori Farul), **Ciurea, Manole** și **Bobaru** (cooptați la lotul național de juniori). Se vor realiza, oare, sau vor dispare și ei fără urmă?

CREȘTEREA CADRELOR TINERE, AMENINȚATĂ DE UN CONFLICT MINOR

METALUL BUCUREȘTI

Metalul București nu este un club foarte puternic, dar este un club distins. Dramul său de forță în aria sportului nostru vine din spirit gospodăresc, cultivarea permanentă a cîtorva ramuri sportive de tradiție și mai ales din capacitatea formidabilă de a alimenta echipa sa de fotbal, ca și alte formații cu firmă mai spectaculoasă, cu cadre tinere din pepinieră proprie. De 20 de ani în Divizia B, Metalul a rămas spectatoare la lupta surdă și adesea disproporționată a majorității echipelor pentru racolarea fotbaliștilor de valoare. Ba, din contră, din Pantelimon au urcat în „societatea înaltă" a fotbalului nostru o sumedenie de fotbaliști și în acest fenomen am deslușit paradoxul blocării echipei Metalul pe treapta a doua a performanței, motivat doar de un altruism rar întîlnit în lumea fotbalului, de o concepție într-adevăr nobilă, după care fotbaliștii crescuți pe lîngă uzina „23 August" reprezintă un bun al fotbalului românesc. Cîteva date semnificative: **din actualul lot de 18 jucători ai primei echipe, 13 provin de la juniori; în Divizia națională A s-au realizat deplin jucători ca: Ghiță, Olteanu** (Steagul roșu), **G. Sandu, Naom, Em. Dumitru, Ion Vasile, Floruț, Roman, Fronea, Marinescu.** Și nu avem convingerea că i-am numit pe toți.

Neîndoios că politica cadrelor tinere are (sau a avut) aici suporți solizi, că succesele pe care le-am schițat (la care trebuie adăugat: **cîștigarea titlului de campioană națională de juniori în anul 1970 și ocuparea locului IV în ediția următoare, un merituos loc II în Turneul internațional de la Triest în 1970 și clasarea pe locul IV în 1971),** își trag rădăcinile dintr-o activitate complexă, pasionată, tradițională, în care performanța reprezintă, în primul rînd, o consecință și în al doilea rînd un scop în sine. Am încercat de aceea să dăm la o parte draperia ornată frumos cu aceste performanțe, intrînd în intimitatea mecanismului care le-a generat.

Acest club bucureștean are un centru de copii și juniori propriu, izvorît din inițiativă și eforturi strict locale. El are o vechime de două decenii și o structură care nu a suferit de-a lungul anilor modificări esențiale. Adică: două echipe de juniori și patru echipe de copii eșalonate pe distanța de vîrstă 10—15 ani. De pregătirea lor s-au ocupat trei antrenori (plătiți cu ora) înglobînd în această cifră și pe **Leon Lazăr,** omul care a acoperit neîntrerupt tot acest spațiu de timp de 20 de ani, pînă la răsunătoarea sa concediere din toamna anului trecut. **Juniorii și copiii efectuează pregătirea pe baza proprie din șoseaua Pantelimon, unde au la dispoziție terenul gazonat și un teren de zgură de dimensiuni reduse. „Schimbul de mîine" dispune de vestiar separat, de echipament suficient** (efectuat de comandă!) **și aparate ajutătoare. O femeie de serviciu are sarcini exclusive de a se ocupa de buna gospodărire a vestiarului și echipamentului. Selecția se face cu precădere în vacanțele școlare, vizînd elevii din școlile generale din raza cartierului și, bineînțeles, Grupul școlar „23 August".** Mărturisim că nu am deschis ușa clubului cu intenția premeditată de a „scormoni" cazul **Leon Lazăr.** Analizînd însă aspectul creșterii tinerelor cadre de fotbaliști, problema apare mai mult decît tangentă, imposibil și chiar dăunător de a fi escamotată. Cu atît mai mult, cu cît acest antrenor își identifică 20 de ani din viață cu viața clubului, cu atît mai mult cu cît priceperea, pasiunea și devotamentul său au fost vărsate cu o fervoare vecină cu fanatismul pe altarul aceleiași cauze: **descoperirea, șlefuirea și promovarea talentelor tinere.** Activitatea neobosită, prelungită peste orele de program, seriozitatea, rezultatele palpabile i-au conferit lui **Leon Lazăr** o aureolă pe care nu i-o mai poate zmulge nimeni. El a îngemănat dragostea pentru meserie cu sprijinul concret al secției de fotbal și din această simbioză au rodit lucruri minunate. **Leon Lazăr** nu poate avea detractori, lui nu i se pot opune decît critici minore, învelite într-un formalism de circumstanță. De unde atunci conflictul regretabil care văduvește centrul de copii și juniori de tehnicianul său cel mai competent? Am discutat cu ambele părți (secția de fotbal și antrenorul în cauză) și concluzia noastră este că diferendumul are la origină **cauze neprincipiale** ce țin de orgoliu personal și insatisfacții subiective. Nouă ni se pare inadmisibil să se sacrifice interesele generale în numele unor asperități meschine și posibil de înlăturat. Mai avem convingerea că reintegrarea lui Leon Lazăr este utilă, iar dificultățile ei pot fi învinse prin bunăvoință și concesii reciproce. Reputatul tehnician este astăzi ofertat de un nou centru de copii și juniori, acela al Sportului studențesc. Răspunsul său a fost însă negativ, în speranța că Metalul va reveni la sentimente mai bune. L-am întrebat care este secretul succeselor clubului Metalul în domeniul muncii cu copiii și juniorii. Iată ce ne-a răspuns: **„O pregătire conștiincioasă, o legătură permanentă cu familia și școala, concretizată prin ședințe săptămînale cu părinții și comunicarea neîntreruptă cu profesorii de educație fizică, măsuri fără discriminare împotriva celor care încalcă disciplina. În fine, un sprijin eficient al secției de fotbal, aproape inexistent însă în ultimul an și jumătate".**

Ceea ce ne îndrituiește să afirmăm că despre realizările „Metalului" în munca cu copiii și juniorii, se poate vorbi elogios la timpul trecut, cu serioase circumspecții la timpul prezent și cu îngrijorare la timpul viitor. Este aproape de neînțeles cum o secție de fotbal poate deroba singură de la un drum sănătos pe care a pășit atîta vreme cu fruntea sus. La ora actuală, echipa de juniori ocupă în seria sa locul VII, o poziție neobișnuit de slabă pentru Metalul București. Or fi existînd și cauze obiective, dar plonjonul acesta în anonimat ni se pare un semnal de alarmă!

Ion CUPEN

DIN „MĂR AL DISCORDIEI", UN TEREN FERTIL AL PERFORMANȚELOR

DUNĂREA GIURGIU

Istoria sau povestea, dacă vreți, a centrului de copii și juniori din orașul Giurgiu se aseamănă, întrucîtva, cu aceea a celebrului „măr al discordiei" care în frumoasa legendă a lui Homer a constituit pretextul principal ce a declanșat războiul Troiei. Cu deosebirea însă că, în timp ce răzbunătoarea Eris a văzut în fructul cu pricina numai mobilul premeditat al conflictului, F.R.F. în schimb, călăuzită exclusiv de bune intenții și-a imaginat, în activitatea unui nucleu organizat de instruire timpurie, realizarea ideii de **unitate a tuturor forțelor fotbalistice ale orașului: ca și posibilitatea afirmării acestuia la nivelul bogatei sale tradiții sportive,** care de-a lungul anilor a oferit fotbalului nostru exemplul unor jucători și antrenori de valoare ca **N. Dumitrescu, C. Teașcă, Gh. Dumitrescu, L. Munteanu, Coman, Năsturescu, Grozea** sau **Mareș.**

Teoretic, materializarea acestor bune intenții manifestate de F.R.F. constituia indiscutabil o puternică temelie pentru realizarea unor astfel de deziderate în perspectivă. **Practic însă, existența centrului de copii și juniori în viața fotbalului giurgiuvean a însemnat, în mod cu totul paradoxal, cauza (nefirească) a unor dispute neprincipiale de pe urma cărora nimeni nu a avut pînă acum de cîștigat.** De ce? Pentru că, așa cum vom vedea, din scurta relatare a faptelor, cele două asociații principale ale orașului, **DUNĂREA** și **OLIMPIA, s-au războit timp de trei ani,** asemenea aheilor și troienilor, fiecare căutînd a trage **singur** foloase de pe urma unei situații ce putea foarte bine să asigure cu timpul amîndurora și deopotrivă mari avantaje.

Începutul sau poate redimensionarea unei rivalități mai vechi între cele două asociații sportive l-a constituit însăși înființarea centrului de copii și juniori la data de 15 aprilie 1969. Apreciindu-se atunci că Olimpia — deși cu o echipă de fotbal în Divizia C — are condiții mai bune de pregătire (teren, vestiare) s-a convenit ca centrul să funcționeze inițial în structura sa organizatorică.

Să funcționeze astfel, toată lumea a fost de acord pentru că de fapt nici nu era o altă cale de rezolvare. Dar cum rămînea cu producția centrului de copii? Cine să ia cei mai buni jucători crescuți în tînăra pepinieră fotbalistică din orașul Giurgiu? Olimpia, ca asociație-tutore, pretindea că ei i se cuvine de drept prioritate la împărțeală; Dunărea, asociație cu echipă în Divizia B, considera, la rîndul său, firesc, ca repartiția valorilor să se facă în funcție de nivelul competițional. Și pentru că nimeni nu voia să cedeze s-a recurs, după aproape un an de discuții și căutări, la soluția unificării formale a celor două asociații, Dunărea avînd rolul conducător. Un fel de „cal troian" care a înrăutățit și mai mult situația în general și a centrului de fotbal, în mod special. Și asta pentru că în lupta pentru hegemonia fotbalistică pe plan local și în cadrul asociației unificate, copiii și juniorii au fost într-un fel sacrificați de interesul pentru echipele de seniori. Așa se face că în locul celor cîțiva jucători cedați primei formații a Dunării, Olimpia a primit în schimb jucători din cadrul centrului, insuficient formați pentru duritatea întrecerii competiționale, la nivel divizionar. Și tot în acest fel s-a ajuns la situația, hilară aproape, ca aceeași asociație unificată să prezinte în campionatul republican al juniorilor și școlarilor două echipe, cu denumiri diferite, care-și asigurau nevoile loturilor lor din efectivul sărac a numai două echipe de copii!

De curînd, mai precis de la 1 ianuarie a.c., în viața seurtă dar zbuciumată a centrului de fotbal din orașul Giurgiu a intervenit și cea de-a treia — sperăm și ultima — modificare de ordin organizatoric: **trecerea sa sub directa conducere a asociației Dunărea,** odată cu desfacerea unificării. Mai firească, deși tardivă, această măsură se pare că întrunește în prezent condițiile cele mai favorabile unei viitoare activități de calitate. Și cînd spunem acest lucru avem în vedere unele constatări recente făcute la fața locului. Printre acestea, menționăm pe aceea **a muncii competente și plină de pasiune a colectivului de antrenori format din Gh. Girlea, Paul Cristea** și **Const. Stroe: grija deosebită a actualei conduceri a asociației Dunărea** (președinte **Cristian Florescu) de a asigura micilor fotbaliști un cadru optim de pregătire prin amenajarea unor noi spații de joc și construcția unui modern complex de vestiare la stadionul din port: adeziunea entuziastă a celor peste 80 de copii la activitatea de instruire organizată pe calea performanței și bineînțeles, sprijinul material al F.R.F. concretizat în cei 80 000 lei repartizați anual pentru nevoile materiale ale centrului.**

Așa stînd lucrurile, în momentul de față există, credem, suficiente motive să sperăm că tot ceea ce a constituit pînă acum în viața fotbalistică din Giurgiu un „măr al discordiei" va putea deveni cît de curînd și cu adevărat un „ogor" fertil al performanței; că Centrul de copii și juniori „Dunărea" se va înscrie și el în circuitul național al producției de valori sportive, așa după cum și tradiția sportivă a orașului o pretinde.

Mihai IONESCU